

זה הדדריך

زوهدريخ ZO HADEREKH

גיליון 3, 18 בינואר 2012

הנחשול הימני הגיע לבתי המשפט

חוק האזרחות, שהוכשר בידי בג"ץ, מנציח אפליה • פסיקת ביה"ד לעבודה, נגד שביתה כללית, מכה בעובדי הקבלן

עוד הדגיש חנין, כי "חמורה במיוחד טענתו של השופט אשר גרוניס, המועמד לנשיאות ביהמ"ש העליון, לפיה בני הזוג הפלסטיניים יהיו מעורבים בטרור, טענה שאינה נסמכת על בסיס עובדתי כלשהו". היה זה השופט גרוניס שכתב בפסק הדין: "זכויות אדם אינן מרשם להתאבדות לאומית".

"שוב אנחנו רואים שאי אפשר לשוב ולהסתמך רק על ביהמ"ש העליון כמגן על זכויות האדם הבסיסיות. אם לא נדע להתייצב במערכה הפוליטית ולשנות, הפוליטיקה הימנית תהרוס אותנו", סיכם חנין.

בתי המשפט והסדר החברתי

פסיקה נוספת שפורסמה בשבוע שעבר, אשר זכתה להתייחסות פחותה בכלי התקשורת, אסרה על ההסתדרות לקיים בחודש הקרוב שביתה כללית נגד המשך העסקת עובדי קבלן ולמען ההעסקה הישירה במשק. עוד קבע בית הדין הארצי לעבודה, בראשות הנשיאה נילי ארד, כי על ההסתדרות לחזור ולנהל משא-ומתן עם משרד האוצר. החלטה זו פוגעת חמורות בזכות השביתה של העובדים, זכות שנרמסה כבר בחודש נובמבר האחרון, כשהגביל ביה"ד לעבודה את ההסתדרות ל-4 שעות שביתה בלבד.

אך פסיקת בית הדין הארצי לעבודה לגבי השביתה הכללית, כמו פסיקת בג"ץ לגבי חוק האזרחות, אינה מפתיעה.

גם אם לעיתים מגלה בית המשפט העליון הבנה לזכויות אדם, ואפילו יוצא נגד חקיקה לא דמוקרטית, בתי המשפט, ביסודם, נטועים עמוק בתוך הסדר החברתי הקיים, והם אינם אמצעי לשנותו. כל נשים את מבטחנו בשופטים, נבונים ככל שיהיו.

שתי פסיקות בערכאות עליונות, בבית הדין הגבוה לצדק (בג"ץ) ובבית הדין הארצי לעבודה, שניתנו בימים האחרונים, צריכות להדאיג את כולנו. ההתערבות של ערכאות המשפט הגבוהות נעשתה לטובת הסדר החברתי הישן, המנצל עובדים ומפלה ערבים. זו, אומנם, דרכה של ממשלת הימין, אבל דרך זו עומדת בניגוד חד לרוח שנשבה במחאה החברתית של הקיץ.

הרכב מורחב של 11 שופטי בג"ץ, דחה בשבוע שעבר עתירה נגד התיקון הגזעני ל-"חוק האזרחות", שחוקק בשנת 2003. תיקון זה קובע, כי תושבים פלסטינים מהשטחים הכבושים, שהתחתנו עם ערבים-פלסטינים אזרחי מדינת ישראל, לא יקבלו אזרחות ישראלית, ואפילו לא היתרי שהייה זמניים.

בג"ץ מתיישר לפי האווירה בכנסת

בתגובה להחלטת בג"ץ לגבי חוק

האזרחות, אמר יו"ר חד"ש, ח"כ מוחמד ברכה, כי זה עוד "ביטוי להצטרפות הערכאה המשפטית העליונה בישראל אל הגל הגזעני והאנטי-ערבי, השוטף את הארץ. נימוקיהם של שופטי הרוב, כגון: 'מירשם להתאבדות', 'מדינה עוינת', 'ביטחון המדינה' וכו', הם נימוקיהם של רותם, בן-ארי, ושאר חובשי הספסלים האחוריים בכנסת".

ברכה הוסיף: "החלטת בג"ץ מורידה, למעשה, את המסך, על אחרון המוסדות בישראל, שאפשר לצפות מהם לסעד של הגינות כלשהי. פניו של בג"ץ הופכים כפניו של האספוסף, שהשתלט על הכנסת ועל המדינה, ואשר גובה תג מחיר מהאזרחים הערבים".

ח"כ דב חנין (חד"ש) הדגיש, כי "חוק האזרחות הינו חוק דרקוני, האוסר בצורה גורפת איחוד משפחות לפלסטינים, אפילו כאשר שר הפנים עצמו סבור, שיש להתירו מסיבות הומניטאריות", והוסיף: "החוק מכניס אפליה לאומית לתוך המשפט הישראלי, בצורה ישירה וגלויה. בנימוקי השופטים ניתן למצוא ערוב מדאיג בין טיעונים דמוגראפיים לדחלילים ביטחוניים".

שינוי חברתי ופוליטי, הגנה אמיתית על זכויות העובדים ושוויון אמיתי לאזרחים הערבים בישראל יושגו רק באמצעות מאבק פוליטי על דמותה של החברה. אין קיצורי דרך בשינוי החברתי.

מכתבים למערכת

להיאבק נגד הדרה, לא נגד החרדים

הדרת נשים במרחב הציבורי החרדי לא השתנתה זה שנים. זה לא חדש שפועלים אוטובוסים, בהן נשים נאלצות לשבת בחלק האחורי. אני זוכר את עצמי עובר בילדותי ליד אירועים חגיגיים בשכונות החרדיות בירושלים, וגם אז הייתה הפרדה במדרכות, בין נשים לגברים. אז אם אין חדש לגבי הדרת הנשים, מדוע הנושא מעסיק אותנו כל כך דווקא עכשיו? אולי הדבר קשור לכך, שלמאבק נגד תופעת ההדרה, יצאו לא רק ארגונים פמיניסטיים, אלא גם קבוצות אנטי-חרדיות (למשל – "ישראל חופשית").

יש לשים לב להבדלים המהותיים בהשקפת עולמם של שני זרמים אלו: התנועה הפמיניסטית היא תנועה אשר מאמינה בשוויון, ואילו הקבוצות האנטי-חרדיות צמחו בישראל בעשורים האחרונים, והן לא רק מונעות מתוך חוסר הבנה, אלא הן אף יוצרות חוסר הבנה חמור בעצמן. קבוצות אלו לא רק נאבקות נגד כפייה דתית או למען פלורליזם, אלא, פעמים רבים, פועלות מתוך שנאה.

הציבור החרדי, בדיוק כמו הציבור החילוני, איננו בעל תפיסה פוליטית או חברתית אחת. בציבור החרדי אפשר למצוא גם אנשים, אשר פועלים לפי תפיסות עולם שמאליות. לפני כשנה נדהמתי לגלות, שישנם חרדים המודעים לתחלואי השיטה הקפיטליסטית, ומאמינים שצו התורה הוא לנהל את החברה באופן סוציאליסטי. עוד יותר נדהמתי לגלות, שיש ביניהם כאלה שקראו את מארקס, ואפילו נתקלתי בחרדים הסבורים, שתפיסת החברה הקומוניסטית זהה לחזון "אחרית הימים", ושכדי להגיע לשם, יש לשמור את מצוות היהדות בד בבד עם מאבק בקפיטליזם.

עמדות אלו אינן נחלת הזרם המרכזי של החברה החרדית. אך די בקיומם של חרדים החושבים אחרת, כדי לחייב אותנו להתייחס לחרדים כאל ציבור מגוון, ולא כאל ציבור העשוי מקשה אחת.

אדם אמורי, ירושלים

שוב נוגסים בשייח מוניס

בעיתון הכלכלה והעסקים "דה מרקר" (9.1) נמסר, כי שלושה דונמים נוספים מאדמות הכפר שייח מוניס יימסרו לבניית מגורים לסטודנטים.

כדאי להזכיר את סיפורו של הכפר: שייח מוניס היה כפר ערבי בן מאות שנים שנפת יפו. הוא מצוין כבר במפת ז'קוטן מ-1799, וכן ברשימותיהם של צליינים, תיירים וחוקרי ארץ ישראל במאה ה-19. בשנות ה-40 של המאה ה-20, חיו בו 1,500 נפש. התושבים עסקו בחקלאות והקימו קואופרטיב לשיווק פרי הדר. בניו של השייח יוסף ביידאס מילאו תפקידים בממשל הבריטי, עסקו בסחר קרקעות והיו בקשרי מסחר עם יהודים. אחד מהם בנה, עם שותף יהודי, את בית הקפה "גן הוואי", ששכן בגדה הצפונית של הירקון.

אך מערכות יחסים אלה לא מנעו את כיבוש שייח מוניס בידי צה"ל ביולי 1948, ואת ההריסה של בתיו.

באתר הכפר, שעל אדמותיו נבנתה אוניברסיטת תל-אביב, אין כל שילוט המציין את שם הכפר הערבי שהיה, ואין תזכורת לחיים שהיו בו. מהכפר נותרו רק בית-קברות קטן, והמבנה המכונה "הבית הירוק".

דן יהב, תל-אביב-יפו

דברים בשם אומרם

מכה קטנה בכנף

"הפרקליט הצבאי הראשי לשעבר, האלוף אביחי מנדלבליט, בכינוס בבית חיל האוויר בהרצליה: 'אף אחד לא רוצה לראות ילדים הרוגים, אם פלסטינים או לבנונים. זה מאוד מצער, אבל לא חייבים לפתוח חקירה על כל דבר'. בהתייחסו למקרה ממלחמת בעזה, בו חיילים הורו לילד פלסטיני בן 9 לפתוח תיקים חשודים, אמר מנדלבליט: 'יש כלי מצוין שנקרא תחקיר מבצע. ואם מגלים שלקחו ילד קטן ואמרו לו לפתוח את זה, כדי שאם יתפוצץ זה יהיה עליו, צריך לטפל בזה בכלים פנימיים. בלמעלה מ-99% מהמקרים – זה בסדר'."

("הארץ", 8.1)

בדרך להפיכה צבאית

"הרמטכ"ל בני גנץ התפרץ בישיבת ממשלה כלפי פקיד באוצר, שהסביר לשרים את גודלו של תקציב הביטחון. שר האוצר קרא לעבר הרמטכ"ל: 'איך אתה מדבר? תזכור שאתה לובש מדים'. גנץ לא נשאר חייב, וענה 'אני זוכר את זה יותר טוב ממך. שמור על כבוד צה"ל'."

("דיעות אחרונות", 9.1)

הימין מציג: די לכיבוש

"על פי החוק, ביהודה ושומרון שולט מזה 45 שנים מה שמוגדר 'משטר צבאי'. הריבון במקום הזה, שבו חיים 300 אלף אזרחי ישראל, הוא לא אחר מאשר הצבא. ההיסטוריה הסבירה לנו מזמן, שאי-אפשר להחזיק אוכלוסייה אזרחית תחת משטר צבאי לאורך זמן. זה לא מוסרי ולא אנושי, ולכן זה גם לא יכול להחזיק מעמד. 45 שנות כיבוש גומרים אותנו מוסרית וחברתית"

("עולם קטן – השבועון הדתי לצעירים", 13.1)

שלחו לנו דברים בשם אומרם: info@maki.org.il

מעוניינת/ לקבל
את "זו הדרך"
לביתך בדואר,
מדי שבוע,
וללא תשלום?

שלחו שם וכתובת אל: info@maki.org.il

תרומות לפקודת מק"י יתקבלו בברכה –
ת"ד 26205, תל-אביב, מיקוד 61261

מחאה חברתית בעידן החקיקה הגזענית

מחשבות במלאות חצי שנה לפרוץ המחאה, ובהתגבר הגל האנטי-דמוקרטי

מאת אור שי

בצר לה, ניסתה הממשלה שיטה אחרת – ניסיון לפירוק תנועת המחאה לגורמיה, על ידי הסתה גזענית ושיח לאומני. החקיקה, המתירה לכלוא פליטים מאפריקה, ללא משפט, במשך שלוש שנים, ההרס החוזר ונשנה של הכפר הערבי אל-עראקיב, ההסתה והאלימות כלפי חברי הכנסת הערבים, והחקיקה שנועדה להגביל את חופש הביטוי, חופש ההתארגנות ועצמאות הרשות השופטת – כל אלה הם במהותם תשובתה של הממשלה הניאו-ליברלית לגל המחאה של הקיץ.

הם מחוקקים – ואנחנו נאבקים

מה צריכה להיות תשובתה של תנועת הצדק החברתי לגל החקיקה של השלטון?

ראשית, לחזור ולקבוע את סדר היום הציבורי. האפשרות לחזור להפגין ברחובות בפסח נידונה במעגלים שונים של פעילים, ובמקרה ותמומש, יהיה ביכולתה להשיב שוב את השיח הפוליטי והתקשורתי בישראל לעסוק בסוגיות כלכליות-חברתיות.

שנית, הבלטת דרישותיהן של קבוצות שונות בתוך המחאה, ובייחוד כאלו שאינן חלק מההגמוניה התרבותית. המחאה נגד הדרת נשים וההפגנות נגד אפליית יוצאי אתיופיה, הן דוגמא למחאות חשובות, אשר ראוי להבליט את מקומן בתוך שיח המחאה.

שלישית, כניסה של פעילי המחאה אל הפוליטיקה המפלגתית. מצב בו מרבית הציבור דוגל בסדר יום

סוציאליסטי, בעוד המערכת הפוליטית נשלטת על ידי קואליציה ניאו-ליברלית רחבה (ליכוד, ליברמן והעבודה אחרי בחירות 2009, ולפני כן - קדימה, ליברמן והעבודה), הוא מצב אשר ראוי ורצוי לתקנו.

כניסה של פעילי מחאה לזירה המפלגתית, בכוחה לחזק את הכוחות הדוגלים בסדר היום של המחאה, ובמיוחד את הכוחות המתנגדים בעקביות לגל האנטי-דמוקרטי העכור.

ליצור את שפת המחאה

מרקס כתב ב-18 בברמר, כי "המתחיל אשר זה עתה למד שפה חדשה, תמיד מתרגם אותה בחזרה לשפת אמו; אבל הוא מטמיע את רוח השפה החדשה ומבטא עצמו בחופשיות בלשון זו, רק כאשר הוא נע בתוכה מבלי להיזכר בלשון הישנה, וכאשר הוא שוכח את שפתו הראשונה".

בפני תנועת הצדק החברתי עומדת משימה לא פשוטה: לייצר שפה פוליטית חדשה. במקרים רבים, נציגיה מגממו ופעיליה השתמשו בשפה הישנה, הבנויה על ריבוד חברתי ועל הדרה מודעת ולא-מודעת של קבוצות מתוך המחאה.

עם זאת, הכישלונות והקשיים רק מראים, עד כמה חשובים ההצלחות והניצחונות, ועד כמה תנועת הצדק החברתי היא התשובה הראויה לגל ההסתה הגזענית, המגיע מכיוון קואליציית הימין.

בחיבורו "ה-18 בברמר של לואי בונפרטה", כותב קרל מרקס, כי "אנשים יוצרים את ההיסטוריה שלהם, אך הם אינם יוצרים אותה באותו נפשם; הם אינם יוצרים אותה בנסיבות הנתונות לבחירתם, כי אם בנסיבות הקיימות זה מכבר, הנתונות והמועברות מן העבר".

גם תנועת המחאה החברתית, לא נולדה יש מאין. היא פועלת בחברה הישראלית, חברה בעלת היסטוריה ייחודית, היסטוריה של הפרדה לאומית, ריבוד אתני ושוק עבודה מפולח; חברה שמתרחשים בה בעשורים האחרונים תהליכים מואצים של התאמה לגלובליזציה הקפיטליסטית. נסיבות אלו השפיעו הן על תנועת המחאה עצמה, הן על התנאים בהם פעלה, והן על אופני ההתנגדות לה.

מרקס למדנו, כי ההיסטוריה מתפתחת באופן דיאלקטי: בקיץ ראינו התקדמות גדולה מאוד בפוליטיקה הישראלית, כאשר סדר היום הוצף בבת אחת בנושאים כמו דיור בר-השגה, הזכות לחינוך, עבודה מאורגנת, וכו'.

בחודשים שחלפו מאז, חזינו בצעידה אחורה של הפוליטיקה, המתבטאת בחקיקה האנטי-דמוקרטית של ממשלת הימין.

מחאה המאחדת קבוצות שונות

המאבק בין הצדק החברתי לבין הגזענות אינו מאבק ערכי מופשט, כי אם תוצאה של תהליכים חברתיים ממשיים. הרפורמות הניאו-ליברליות של

העשורים האחרונים, יצרו קואליציה חסרת תקדים בין שתי קבוצות אוכלוסייה:

מצד אחד, השכבות שבעבר נהנו מהגמוניה במדינת הרווחה הישראלית ("מעמד הביניים הנשחק"), ושתהליכי ההפרטה, הפגיעה בעבודה המאורגנת והכבדת המיסוי הרגריסיבי פגעו מאוד במעמדן הכלכלי;

מצד שני, השכבות המוחלשות, ובייחוד אלו המצויות בתחתית סולם הריבוד (ערבים, מזרחים, יוצאי חבר העמים, וכו'), נפגעו מהפגיעה בקצבאות הילדים ובהבטחת הכנסה, וכן מהמעבר להעסקה באמצעות חברות כוח אדם.

תנאים אלו, יחד עם המשבר הקפיטליסטי העולמי, הם שהיוו רקע לתנועת הצדק החברתי שצמחה בישראל בקיץ. תנועת המחאה, על אף הקשיים והעימותים שהיו כרוכים בכך, ייצגה קואליציה בין קבוצות שונות ממעמד הביניים ומהשכבות המוחלשות, וביטאה את תביעותיהן.

מול קואליציה זו, ניצבה הממשלה במצב בעייתי. הרטוריקה הניאו-ליברלית הוותיקה, המסבירה שהעניים אשמים בעוני של עצמם, שהרווחים של בעלי ההון אמורים "לטפסף מטה", ושעובדי המגזר הציבורי (אחיות, עובדות סוציאליות, מורות, וכו') הם "האיש השמן" המעיק על הכלכלה הישראלית – זו רטוריקה שאינה משכנעת עוד את מרבית הציבור.

מסיתים נגד פליטים, מייצרים עוד עוני

"הגזענות היא הרפש של האנושות"

בהצעה לסדר יומה של הכנסת (11.1), בנוגע לאפליית האתיופים בקריית מלאכי, הביע ח"כ **עופו אגבריה** (חד"ש) זעזוע מגילויי הגזענות שתוארו בכלי התקשורת: "הזדעזעתי לשמוע בפעם הראשונה, שאתיופי לא יכול להתחתן בפני רב שהוא לא אתיופי. למה? בגלל שהוא שחור".

הוא תיאר סיור שערך בשכונת אשכול בלוד, שם מתגוררים תושבים אתיופים בצד תושבים ערבים, במצוקת דיור קשה ובעוני עמוק, והדגיש את הרקע הגזעני של המצוקה החברתית בה שרויים התושבים.

לדברי אגבריה, גם האזרחים יוצאי אתיופיה, ולא רק האזרחים הערבים, הם קורבנותיו של גל החקיקה הגזעני של הכנסת, למשל – של חוק ועדות הקבלה. "מה יהיה אם אתיופי ירצה ללכת להתגורר ביישוב קהילתי? האם ועדת הקבלה תקבל אותו? ודאי שלא".

"זו הפעם הראשונה שאני שומע את שר המשפטים, יעקב נאמן, משתמש במילה 'גזענות'", אמר ח"כ **מוחמד ברכה** באותו הדיון, "אני מקווה שזו תחילתה של דרך חדשה, לקרוא לדברים בשמם. הרי השר נאמן, כשר המשפטים, חתום על חוקים שאי אפשר לתארם אחרת, לבד מגזעניים".

הוא הוסיף, כי הוא תמה על הצביעות של חלק מחברי הכנסת: "למשל, נציגת המפלגה שמנהיגה מבין ערבית, מגנה את ביטויי הגזענות נגד האתיופים; גם נציג הכהניזם בכנסת גינה את הגזענות הזאת".

זוהי התנהגות דו-פרצופית, אמר ברכה, שכן "מה שמתחיל בערבים, עובר לכהי עור, עובר להדרת נשים, עובר להדרת אנשים בעלי נטיות מיניות כאלה או אחרות. זה מתחיל באותה נקודה ובאותו מקום".

"אי-אפשר להיות נגד גזענות אחת, ובאותו זמן להיות בעד גזענות אחרת. אין גזענות מותרת ואין גזענות אסורה. גזענות היא הרפש של האנושות".

לא להרוס בתים שכבר אושרו

בנמקו הצעת חוק שהגיש, אמר ח"כ **חנא סוויד** (חד"ש), לשעבר יו"ר המרכז הערבי לתכנון אלטרנטיבי, כי נחוץ שינוי באופן בו נעשית הענישה על עבירות תכנון ובנייה.

מטרת הצעת החוק היא – לתקן את המצב הקיים כיום, בו נגד בתים שהוקמו לא על-פי חוק מוצאים צווי הריסה, גם אם כינתים קיימת תכנית בנייה המכשירה את המבנה.

"מדוע יש לבצע צו הריסה, כאשר יש כבר תכנית מתאר שמראה את האור שבקצה המנהרה, שבסופו של תהליך – תכשיר את הבנייה?". לדבריו, במקרים כאלה יש להסתפק בקנס הכספי שהוטל על האחראי לבנייה, ולא להענישו פעם נוספת באמצעות הריסת הבית. "איזה היגיון יש בהריסה, אם יודעים שכעבור כמה חודשים לבניין כבר יהיה היתר?".

ח"כ **דב חנין** (חד"ש) נאם במליאת הכנסת במשך 100 דקות רצופות, כדי למנוע את קבלת "חוק המסתננים", המאפשר להשאיר פליטים במעצר למשך שלוש שנים. במהלך הדיון במליאה (9.1), הדגיש ח"כ חנין, כי "החוק הוא מסוכן, בלתי מוסרי, בלתי חוקתי, עומד בניגוד לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו וכן סותר את התחייבויותיה הבינלאומיות של ישראל".

חנין הביע הזדהות עם המצוקות הקשות של תושבי שכונות הדרום של תל-אביב ועם תושבי ערי הפריפריה, בהן מרוכזים מבקשי המקלט מאפריקה, והבהיר, כי "הסיבה לבעיות הקשות בשכונות הללו היא מדיניות ממשלתית אטומה ומנוכרת המלווה לעיתים גם באטימות של העירייה". הוא תקף את הממשלה, שלטענתו "מנסה לברוח מאחריותה למצוקות החברתיות באמצעות הסתה נגד הזרים, באותו סגנון שאפיין את האנטישמם ברוסיה בתחילת המאה: 'הכו ביהודים והצילו את רוסיה'. לא המסכנים מאפריקה הם אויבי שכונות הדרום, אלא המדיניות הממשלתית המקפחת והאנטי חברתית".

בעניין מתקן הכליאה המוצע, אמר ח"כ חנין, כי "אם מתקן השהייה אמור להרתיע אנשים, שבורחים מדארפור או מאריתריאה בשל סכנת חיים, התנאים במתקן צריכים להיות קשים כל כך, שאנשים שברחו מסכנת חיים במולדתם יעדיפו למות בה, מאשר להגיע למתקן השהייה, שמכין להם ראש הממשלה. אני לא חושב שמישהו מאיתנו היה מוכן שיוקם כזה מתקן בישראל. מצד שני, אם התנאים במתקן לא יהיו נוראים כל כך, איזה ערך הרתעתי יהיה לו?".

"ומה יעלה בגורלם של 30,000 מבקשי המקלט שיוותרו מחוץ למתקן הכליאה, אשר החלטת הממשלה אוסרת עליהם לעבוד?", היקשה. "חייבים למצוא פתרון אמיתי, לייצר מסגרת שמאפשרת לאנשים האלה להתקיים כל עוד הם נמצאים כאן. אני לא מבין איך אפשר להצדיק מצב מטורף, בו יש כל כך הרבה אנשים שלא ניתן להוציאם מהארץ, ושאסור להם לעבוד, ובמקביל המדינה ממשיכה להביא כל כך הרבה מהגרי עבודה. במקום הבאה לארץ של מהגרי עבודה נוספים – יש לאפשר למבקשי המקלט לעבוד בזמן שמבררים את מעמדם, על מנת שיוכלו להתקיים".

עומס חריג בבתי החולים

"העובדה שהחורף מגיע – ואיתו גם מחלות, ותפוסה גדולה יותר בחדרי המיון – זו אינה הפתעה. לכן, לא ברור מדוע הרשתה הממשלה שיווצר עומס בבתי החולים", אמר ח"כ **מוחמד ברכה**, יו"ר חד"ש, בהצעה לסדר שהגיש לכנסת (11.1).

"יתרה מזאת, רק לפני זמן קצר נחתם הסכם ברור עם ארגון האחיות לגבי התפוסה המקסימלית בבתי החולים. אך למרות זאת, התפוסה בחדרי המיון של בתי החולים שיבא ותל השומר הגיעה ל-140%, ואילו התפוסה בבית החולים סרווקה הגיעה ל-180%", אמר.

לדבריו, מצב בו עובד בצוות הרפואי נדרש לטפל בו-זמנית ב-50 חולים הוא מצב בלתי הגיוני ורשלני. "האחיות והרופאים אינם יכולים למלא את תפקידם כראוי, ואילו החולים והמאושפזים – וזה כבר פיקוח נפש – אינם מקבלים את הטיפול שהם ראוים לו", אמר.

העיתונאים יוצאים לדרך חדשה

השבוע יקימו איגוד מקצועי בהסתדרות, ויאבקו למען זכויות הפרילנסרים

טרצ'יצקי מציין כי יש קשר בין הביטחון המקצועי לבין איכות העבודה, ושכאשר התשלום הוא זעום, הכתב יחפש למצוא את הדרך הקצרה ביותר לכתוב את הכתבה. בנוסף, פעמים רבות פרילנסרים אינם זוכים להגנה משפטית. לרשות הארגון החדש עומדים אנשי מקצוע בתחום המשפט, האסטרטגיה, יחסי העבודה והפנסיה, אשר יספקו ייעוץ וליוי לכל חבר באיגוד.

לאתר ארגון העיתונאים החדש: <http://itonaim.org.il>

ארגון העיתונאים החדש, שהוקם במסגרת ההסתדרות, יקיים ביום ששי הקרוב (20.1) כנס ייסוד בתל-אביב. זאת, לאחר שביום ששי שעבר (13.1) נערך כנס פעילים ראשון בהשתתפות עשרות עיתונאים.

עם מקימי הארגון נמנים עיתונאי "גלובס" דרור פויר, עורך "רייטינג" לשעבר ירון טן ברין, עיתונאית "ידיעות אחרונות" ענת פישביין, ויאיר טרצ'יצקי, מרצה לתקשורת ופרילנס בגופים שונים.

מדובר בארגון עובדים ענפי, שיורכב מעיתונאים בכל גופי התקשורת. הארגון מציע ייעוץ משפטי וייעוץ בתחומי יחסי עבודה, פנסיה, ואסטרטגיה.

"זו הדרך" שוחח עם טרצ'יצקי, שאמר: "את הארגון הקמנו אנחנו, עיתונאים ותיקים וצעירים, מכלי תקשורת רבים, במטרה להתמודד עם המשבר בענף התקשורת, המקרין ישירות על אלפי העובדים בו, על שכרם, על תנאי עבודתם, על עתידם, ועל ביטחונם התעסוקתי".

"בענף התקשורת מועסקים אלפי עיתונאים, ומטרתנו היא לאגדם לכוח משותף. נפעל לרווחתם של כל העיתונאים בכל כלי התקשורת, לשיפור מעמדם המקצועי, ולחזוקה של עיתונות עצמאית וחופשית".

יצוין שארגון העיתונאים יפעל באופן עצמאי ובלתי תלוי, על אף שהוא פועל במסגרת ההסתדרות. המוסדות וההנהגה ייבחרו מבין העיתונאים החברים בו.

עיתונאי "הארץ" לקראת סכסוך עבודה

באסיפות עובדים שנערכו בשבועות האחרונים, העלו עיתונאי "הארץ" רבים חששות לגבי עתידם התעסוקתי, וכן לגבי מצבו של העיתון. העיתונאים הגיבו לידיעות, לפיהן ההנהלה החליטה לסגור את מוסף הספורט של העיתון ולאחד את "מוסף הארץ" עם המוסף הפוליטי "השבוע". שני המהלכים צפויים לגרום פיטורי עובדים. חמישה מעיתונאי מוסף הספורט כבר הוזמנו לשימוע לפני פיטורים.

לאחר האסיפה, הועברה עצומה בין עובדי העיתון. "עיתונאי 'הארץ' דורשים מהנהלת העיתון לעדכן ולשתף אותנו, באמצעות ועד העיתונאים, בכל התוכניות שצפויות להשפיע על תנאי עבודתנו ועל שכרנו, ובוודאי אם הן כוללות קיצוצים ופיטורי עובדים", נכתב בעצומה.

עוד נכתב בעצומה, כי העובדים "מאיצים בהנהלה להסביר, מדוע הצעדים המתוכננים אכן חיוניים לעתיד העיתון". לבסוף, ביקשו העיתונאים כי ההנהלה תאפשר להם להציע ולבחון יחד "חלופות אפשריות, ולהגיע להסכמה על הצעדים שיינקטו".

במקביל, שלח ועד העיתונאים מכתב למנכ"ל קבוצת "הארץ", רמי גז, ולסמנכ"לית האדמיניסטרציה, נורית דרנגר, ובו הם הודיעו, כי "צעדים חד צדדיים מהותיים מצד ההנהלה", הכוללים פיטורי עובדים במוסף הספורט וקיצוץ במשמרות של עובדי הגרפיקה, "עלולים להביא להידרדרות ביחסי העבודה בעיתון, עד כדי נקיטה בצעדים ארגוניים".

בפגישה שנערכה בין הצדדים, הגישו חברי הוועד את העצומה, עליה חתמו עד כה כ-200 עיתונאים.

בשבוע שעבר, פרקליטם של ועד עיתונאי "הארץ" ושל אגודת העיתונאים בתל אביב, עו"ד אילן בומבך, שלח מכתב להנהלת עיתון "הארץ". במכתבו כתב, כי צעדים הננקטים לאחרונה בידי הנהלת העיתון, "מהווים הרעה מוחשית של תנאי העבודה של העובדים".

עוד הדגיש בומבך, כי "התנהלות זו עלולה להביא להידרדרות ביחסי העבודה בעיתון, ולא תותיר בידי מרשי ברירה, אלא לנקוט בצעדים ארגוניים, לרבות הכרזת סכסוך עבודה, שביתה, ופנייה לערכאות המשפטיות המוסמכות".

אתר ועד עיתונאי "הארץ": vaadhaaretz.wordpress.com

הלוגו של הארגון החדש

לדבריו טרצ'יצקי, "מדובר בארגון ששם לו למטרה לאגד את העיתונאים מכל כלי התקשורת. נכון לעכשיו הארגון מנוהל בידי ועד פעולה זמני, המורכב ממי שיזמו וייסדו את הארגון. לאחר שיגובש תקנון הארגון – יתקיימו בחירות".

עוד מסר טרצ'יצקי, שכ-300 עיתונאים הביעו עניין בארגון החדש, וכי רובם לא היו חברים באיגוד העיתונאים הוותיק. בעבר הוא היה שותף להקמת החטיבה הצעירה באיגוד הארצי של עיתונאי ישראל ובאגודת העיתונאים. לדבריו, האגודה הוותיקה פסקה מלייצג את האינטרסים של העיתונאים, ורוב פעילי החטיבה הצעירה התפזרו.

אחת המצוקות המרכזיות כיום בתחום העיתונות, המעסיקה רבות את מקימי הארגון החדש, היא הבעייתיות בתנאי העסקתם של הפרילנסרים.

"אני פרילנסר שעובד עם שלל כלי תקשורת", מספר טרצ'יצקי, "עורך שמחליט לא לפרסם את הכתבה או להקטין אותה, בעקבות כניסה של מודעה, יכול לשלם לך פחות משהוסכם, או לא לשלם לך כלל. אם אתה עומד על המגיע לך, נוצר לך שם של עושה צרות... כפרילנסר לא צריך לפטר אותך, אפשר פשוט להפסיק להתקשר אליך".

מזימה המתחפשת לשחרור

החלופה למשטר הדיכוי בסוריה צריכה להיות דמוקרטית יותר ומתקדמת יותר, ולא חשוכה יותר • ריאיון עם ח"כ לשעבר עיסאם מח'ול

חשוב להדגיש, שטביעות האצבע של האימפריאליזם, לא הופכות את תנועת המחאה הסורית לתנועה שהיא פסולה מתחילתה ועד סופה. יש בסוריה כעס מוצדק של הציבור הרחב. יש אופוזיציה פטריוטית, שמאלית, חילונית ומתקדמת, המציגה תביעות מוצדקות בהחלט, וצריך לעמוד עליהן ולדרוש מהמשטר שיענה להן.

אבל ההקשר בו מתרחשת המחאה בסוריה, הוא הקשר של תכנית אמריקאית לארגון-מחדש של האזור, וחובה על האופוזיציה השמאלית למשטר להיות ערה לזה.

לדעתי, מצב עניינים זה מחייב למיין-מחדש את הכוחות המתנגדים לשלטון, ולהפריד בין האופוזיציה של אל-קעידה וארה"ב, שהיא פסולה וריאקציונית, לבין האופוזיציה הפטריוטית, שצריכה להיות זו שנותנת את הטון.

את הכוחות החשוכים, המבקשים להפוך את תנועת המחאה הזו לראש גשר של האימפריאליזם לתוך סוריה, לא מעניינים המפגינים הסורים, ומצידם – שימשיכו להיהרג ברחובות. הם מוכנים להקריב גם את העם הסורי וגם את סוריה עצמה, בשירות אדוניהם. על כן, הם נחוושים לדחוף למלחמת אזרחים עקובה מדם, ולדחות את האפשרות של משא-ומתן ודיאלוג עם המשטר.

אותם סורים שהעלו דרישות מוצדקות וכנות, דרשו שינוי אמיתי ועמוק של המשטר, ותבעו רפורמות יסודיות – הן דמוקרטיות והן מעמדיות – משלמים כיום בדמם. אך על דם זה, מבקשת הריאקציה החשוכה והאנטי-דמוקרטית, שהיא בעלת-בריתה של ארה"ב, לסלול את דרכה לשלטון.

מהו המוצא ממצב מסוכן זה?

ראשית, כבר היום ברור, גם למשטר הסורי עצמו, כי אין שום אפשרות לחזור למצב ששרר לפני פרוץ המחאה. מה שהיה, לא יכול להימשך, ושינוי חייב להיעשות.

שנית, ברור גם שאין בידי האופוזיציה מספיק כוח ותמיכה כדי להפיל את המשטר הקיים, ולהקים תחתיו משטר ריאקציוני. האופוזיציה הפרו-אימפריאליסטית יכולה לנסות לכפות מלחמת אחים ממושכת, אבל זו לא תיגמר בהכרעה.

לכן, דרושה היערכות מחדשת של הקוטב הפטריוטי והשמאלי של תנועת המחאה, שאינה עשויה מיקשה אחת. ארגוני האופוזיציה העיקריים (כמו המועצה הלאומית הסורית) הם ארגונים הסרים למרותן של ארה"ב, צרפת, סעודיה וקטאר. מוטב שהגורמים הפטריוטיים בתנועת המחאה הסורית יאבקו בהם ובקו המסוכן שהם מקדמים.

ניפוי שורות האופוזיציה מהגורמים הבוגדניים, אינו האינטרס של המשטר, כי אם האינטרס של האופוזיציה האמיתית בסוריה. הערבוביה בין המפגינים הפטריוטיים והשמאליים לבין המפגינים האסלאמיים והפרו-אימפריאליסטיים, היא אסון, והיא אחת הסיבות לדם שנשפך וממשיך להישפך בסוריה.

(המשך בעמוד 7)

ביום א', מדי שבוע, מופיעים בעיתונים היומיים דיווחים על מספר המפגינים הסורים שנהרגו במהלך סוף השבוע. אך הדיכוי האכזרי שעורך המשטר הסורי, הוא רק צד אחד של מטבע, שבצידה האחר – נמצאים כוחות מסוכנים לא פחות.

בריאיון שהתפרסם בשבוע שעבר ב-"זו הדרך", תיאר ח"כ לשעבר עיסאם מח'ול, חבר הלשכה הפוליטית של מק"י ויו"ר המחלקה הרעיונית שלה, את הברית שנוקמה בין האחים המוסלמים במצרים לבין ארה"ב. בריאיון המשך שמענו מפיו על מערך כוחות דומה, המתהווה גם בסוריה.

מהו המצב כיום בסוריה?

ישנו צורך בשינוי עמוק בסוריה, וחלק גדול מהאופוזיציה הפטריוטית מנהל מאבק צודק, ומעלה דרישות לגיטימיות.

יחד עם זאת, כיום, למעלה מעשרה חודשים לאחר שהתחילה המחאה בסוריה, אין עוד מקום לתמונה הפשטנית, המזהה כל אופוזיציונר סורי בתור שוחר דמוקרטיה וצדק חברתי. חלפה התקופה בה ניתן היה להתבלבל, ולהבין את המאורעות בצורה חד-ממדית.

אנו עדים בסוריה למזימה חשוכה, לה שותפים האימפריאליזם האמריקאי, גרורותיו באזור, וגם בעלי-בריתו החדשים – הכוחות האסלאמיים הפונדמנטליסטיים.

במה מתבטאת המעורבות האמריקאית?

באף לא אחד מכלי התקשורת הפרו-אימפריאליסטיים, המדווחים על הנעשה באזור, ובעיקר לא באלג'זירה, שהיא חלק מהנעשה נגד סוריה, לא מספרים לנו על העברת כוחות אמריקאיים, שהוצבו עד כה בעיראק, ועל פרישתם בגבול ירדן-סוריה, במחנה אל-מפרק.

בעלי בריתה של ארה"ב מפעילים רכבת אווירית, במסגרתה מועברים לתוך סוריה לוחמים של ארגון אל-קעידה, שלחמו בלוב, לצד נאט"ו, נגד משטר קדאפי. מטרת כוחות אלו, היא להוות את האלטרנטיבה השלטונית למשטר של אסד, ולכונן משטר איסלאמיסטי, שיפעל בחסות ארה"ב. האמיר של קטאר, שקרא לאחרונה למדינות הערביות לפלוש לסוריה, הקים את "כוח ההתערבות המהירה הסוני", ופרש אותו ליד העיר אנטיוכיה, בדרום טורקיה.

רכבת אווירית נוספת שהפעיל, העבירה לסוריה אלפי לוחמים מעיראק, מארגון "נאמני הסונה", שהוא, בצורה מובהקת, מחובר ארגונית לאל-קעידה. כל זה קורה בעת, שלטליבאן האפגני הותר לראשונה לפתוח משרדים בקטאר.

הברית הזו, בין האימפריאליזם לבין האיסלאם הפוליטי, האם היא מתרחשת רק בזירת סוריה?

ההתחברות הזו מתרחשת ברחבי המזרח התיכון, ומטרתה למחוק כל סממן מהפכני מהתהליך שקרוי "האביב הערבי". בשבוע שעבר תיארונו בהרחבה, כיצד עושים זאת האחים המוסלמים במצרים (ר' "זו הדרך", 11.1). כעת, נהיה יותר ויותר מובהק, שזה גם התהליך שקורה בסוריה.

מזימה

המתחפשת לשחרור

(המשך מעמוד 6)

ארה"ב ובעלי בריתה, לרבות מדינות המפרץ ואנשי אל-קעידה, נחושים להסלים את ההתנגשויות, ולהעלותן מפסים צממיים ובלתי-אלימים לפסים של מאבק מזוין ומלחמת אזרחים. התוצאה הבלתי-נמנעת תהיה עוד הרוגים ופצועים. אין ספק שהמשטר בסוריה נשען במשך שנים על שיטת של דיכוי המחאה וחופש הביטוי, ודגל בפתרונות ביטחוניים לשאלות פוליטיות וחברתיות פנימיות.

דבר זה עזר לגורמים בוגדניים, שביקשו להוביל למלחמת אזרחים, להסתגן לשורות המחאה הלגיטימית, לנהל פרובוקציות ולהטביע אותה בדם.

כיוון שמלחמת אזרחים לא תביא חופש ולא תבטיח את עתידו של העם הסורי, דרוש דיאלוג בין המחאה לבין המשטר, דיאלוג שהמשטר הצהיר, מפי הנשיא אסד עצמו, שהוא מוכן לקיימו – עם אותם גורמים באופוזיציה שלא פועלים בשירות ארה"ב.

אסד הציג מנגנונים שיאפשרו חופש פוליטי, הקמת מפלגות אופוזיציה חוקיות, וקיום בחירות שיאפשרו גם חילופי שלטון.

עוד הוצע להביא את ההליך כולו לאישור של משאל עם, ולקיים בחירות לפרלמנט ולנשיאות בתנאים חדשים. מדובר בהצעה שראוי לפתח ולהעמיד למבחן, עם תאריכי יעד למימוש שלביה השונים.

אותם כוחות אופוזיציה, הדוחים הצעה זו על הסף, רק משחקים לידי גורמים בשלטון, המעוניינים לשמר את עמדות הכוח שלהם ומתנגדים לקיום דיאלוג עם מחאה.

חשוב לזכור, שאם האופוזיציה הסורית תיכנס לדיאלוג ותקבל את הרפורמות שהמשטר הסכים לערוך, זה לא יהיה סופו של המאבק. זה יאפשר לה להמשיך ונהל מאבק למען חברה צודקת, חילונית, ואנטי-אימפריאליסטית, ולמען שלטון יותר דמוקרטי, בתנאים חדשים, נוחים יותר.

מה צריך לעמוד

לנגד עיני השמאל בסוריה?

השאלה 'מהי האלטרנטיבה המוצעת למשטר הקיים?', אינה שאלה תיאורטית. היא השאלה שהתשובה לה צריכה להכריע את דרכי הפעולה של השמאל בסוריה.

ראינו בעיראק, באפגניסטן ובלוב, כי המשטרים שהאמריקאים ייצבו בארצות אלו הם משטרי זוועה, המלבים אינטרסים עדתיים ודתיים, ומחזירים את הארצות הללו לימי הביניים.

בארצות אלו היו משטרי דיכוי, אך ארה"ב הותירה את הדיכוי על כנו, ורק החליפה את השליטים הקודמים בשליטים שישרתו את האינטרסים שלה.

השאלה המכרעת העומדת בפני האופוזיציה הפטריוטית, הכנה, היא איך לחולל שינוי עמוק, שאינו השינוי לכיוון של משטר פונדמנטליסטי פרו-אמריקאי.

החלופה צריכה להיות דמוקרטית יותר, מתקדמת יותר ואנטי-אימפריאליסטית יותר, ולא חשוכה יותר.

מינוי לבג"ץ מסכן חיילים

מאת יוסי סגול

על המינוי הבעייתי של המתנחל נועם סולברג לכהונת שופט בבית המשפט העליון, כבר נאמרו וייאמרו לא מעט מילות ביקורת. הגיע הזמן לדבר על מינוי בעייתי לא פחות – מינויו של אורי שוהם.

בזמן ששוהם כיהן כפרקליט הצבאי הראשי (פצ"ר), אירעה תקרית, במהלכה כמה חיילים, שהיו כלואים בכלא צבאי, השתלטו על שומריהם וכפתו אותם.

שלטונות הצבא ניהלו איתם משא ומתן ארוך, ובסופו של דבר, החיילים המורדים שיחררו את הסוהרים, תוך כדי חתימת הסכם הקובע, שהם לא יועמדו לדין בעקבות המרידה. שוהם היה זה שחתם איתם על ההסכם, אבל החליט להפר אותו, והחיילים הועמדו לדין.

למען האמת, אין באפשרותי לפרט את המשך השתלשלות המקרה. לאחר הפרת ההסכם, התקשורת הפסיקה לעסוק בנושא, וחיפוש ברשת לא עזר לי למצוא את התשובות. התמונה אולי אינה שלמה, אבל כך גם התנהגותו של שוהם.

הכניעה האי-אלימה של החיילים המורדים, עלתה להם ביוקר. הם לא פגעו פיזית באיש מהסוהרים, ולכן איש אחד לא פחד מהם. אומנם, המעשה שלהם היה חמור, והם לא ראויים לפרס, אבל הם כן היו ראויים לקיום ההסכם.

שוהם הפצ"ר חשב אחרת. ההחלטה שנתקבלה תוביל, לדעתי, לסיכון חיי אדם, משום שכולם, גם חיילי צה"ל, מבינים מאז, כי צה"ל לא מקיים הסכמים, ושעדיף להילחם ולהיות אגרסיבי, כדי לקבל את זכויותך.

ייתכן ששוהם מונה על תקן שופט מזרחי, ואולי סולברג ייצור מעכשיו תקן חדש של שופט מתנחל. לא נותר אלא לקוות, שבעתיד, התקן היחיד למינוי שופטים עליונים יהיה הכבוד שהם רוחשים לזכויות אדם, ומחויבותם להבטיח צדק לכל, אפילו לחייל כלוא המורד בשומרו.

מכללת הגדה השמאלית

קול קורא לכנס מרקס 2012:

"אנחנו ה-99%"

מחאה חברתית ואנטי-קפיטליסטית בישראל ובעולם, ותשובת השמאל

חוקרות וחוקרים, פעילות ופעילים, מוזמנים לקחת חלק בסדנאות ובדיונים שיתקיימו במסגרת כנס מרקס השישי, אשר יתקיים בסוף מאי בתל-אביב ובערים נוספות.

המפגשים המרכזיים יתקיימו בגדה השמאלית בתל-אביב בסוף השבוע של חג השבועות, שבת 26 במאי ויום ראשון 27 במאי, החל מן השעה 10:00.

בין הנושאים המוצעים למפגשים בכנס: המחאה האנטי-קפיטליסטית בישראל ובעולם; האביב הערבי; דמוקרטיה ופאשיזם בצילו של המשבר הקפיטליסטי; סוציאליזם במאה ה-21; הכלכלה והמבנה החברתי בישראל; כיבוש וקפיטליזם; סוציאלי-דמוקרטיה וקומוניזם, ועוד.

תקצירי הרצאות, והצעות לסדנאות ודיונים, נא לשלוח עד 20 באפריל אל: marx2012@hagada.org.il

הסגל הזוטרי: שוקלים חידוש השביתה

העירייה התבקשה על ידי ועד העובדים להסדיר את מעמדה של הסייעות הארעיות, העובדות לפי שעה. אך העירייה ביצעה שימועים ל-50 עובדים, ולבסוף הוציאה תחת ידה מכתבי פיטורין ל-18 סייעות. בתגובה, פנה הוועד לביה"ד האזורי לעבודה בבאר-שבע, בבקשה להוציא צו מניעה נגד הפיטורים, ועתירתו התקבלה.

מאות הפגינו נגד "חוק המסתננים"

מאות הפגינו בשעת לילה מאוחרת בתל-אביב (10.1), במחאה על "חוק המסתננים" שאושר בכנסת, ולפיו יוקם מתקן מעצר בדרום, שם ייכלאו פליטים ללא משפט. המפגינים חסמו את הרחובות הסמוכים לכיכר רבין, והניפו שלטים שקראו "לא למחנות ריכוז לפליטים" ו-"זכויות אדם לכל אדם". בהמשך, צעדו המפגינים לדיזנגוף סנטר, וחמישה מהם נעצרו בידי המשטרה. "החוק הזה זורה חול בעיני הציבור הישראלי, כי לא מדובר במסתננים, אלא בפליטים", הסביר אחד המפגינים. "למעלה מ-85% מהמגיעים לישראל הם פליטים, שבורחים ממדינות בהן נשקפת להם סכנת חיים. ישראל מפירה אמנות בינלאומיות, כאשר אינה מגדירה אותם כפליטים".

בתום פגישת נציגי ארגוני הסגל האקדמי הזוטרי (13.1), בה נידון המשבר במו"מ מול ראשי האוניברסיטאות, הודיע דובר הארגונים, כי "מאחורי המשבר עומד הממונה על השכר במשרד האוצר, אשר לטענת ראשי האוניברסיטאות, העלה השגות על ההסכם המתגבש".

בשבוע הקרוב צפויות להתקיים שתי פגישות מו"מ עם הממונה על השכר, בשיתוף נציגי ור"ה (ועד ראשי האוניברסיטאות) והפורום המתאם של ארגוני הסגל הזוטרי. נמסר, כי "בהתאם לתוצאות פגישות אלו, ידונו ארגוני הסגל הזוטרי בצעדים להמשך המאבק. אם בפגישות אלו לא תחול התקדמות משמעותית לקראת סיום המו"מ, תישקל האפשרות להכריז על צעדים ארגוניים".

הישג לחד"ש באוניברסיטת ת"א

תא הסטודנטים של חד"ש באוניברסיטת תל-אביב, הגדיל את כוחו בבחירות שהתקיימו לאגודת הסטודנטים (11.1), וזכה בשלושה מנדטים (לעומת 2 מנדטים בשנה שעברה). תא חד"ש הוא השני בגודלו במועצת אגודת הסטודנטים, ויהווה את האופוזיציה העיקרית לתא "הדור החדש", המזוהה עם מפלגת העבודה. זה האחרון מנהל את האגודה מזה 27 שנים, ולטענת רבים – בשיטות לא-דמוקרטיות. תא מרצ זכה בנציג בודד במועצת אגודת הסטודנטים.

בבנק הבינ"ל נאבקים על הקביעות

ועד עובדי הבנק הבינלאומי עתר אתמול (11.1) לבית הדין לעבודה בתל אביב, במטרה לעצור מהלך של הבנק, שמונע מעובדים זמניים להפוך לעובדים קבועים. בוועד אומרים, שהנהלת הבנק דרשה לאחרונה מהעובדים הזמניים לחתום על מסמך "עוקף הסכם קיבוצי", המתיר להנהלה להעסיקם לתקופת ניסיון נוספת. העובדים חויבו לחתום תחת לחץ, בתוך 24 שעות, ונאמר להם: "או שתחתמו על תקופת זמניות נוספת, או שתפוטרו". יו"ר ועד העובדים, חנוך ליבנה, מסר כי "ההנהלה דורסת ברגל גסה את זכויות העובדים ואת ההסכמים הקיבוציים, ופועלת בחוסר תום לב, תוך שהיא מנצלת את המצב הפגיע, בו נמצאים העובדים הזמניים".

בוטלו פיטורי הסייעות בקריית גת

הישג לוועד העובדים בעיריית קריית גת, במאבק מול קיצוצי השכר והפיטורים, שמבקשת הנהלת העירייה לבצע.

זכאות הצבעה

בבחירות להסתדרות

בחודש מאי 2012, יתקיימו הבחירות לוועידות ההסתדרות ונעמת ולראשות ההסתדרות. סניפי מק"י וחד"ש נקראים לבדוק את זכות הבחירה של החברים והאזהדים בכתובת: <http://tinyurl.com/histadrut>. ערעורים על אי-הכללה בפנקס הבחורים ניתן להגיש עד 22 בינואר.

חוג אחווה

שדרות בן-גוריון 39, חיפה

ביום חמישי, 19 בינואר, בשעה 19:30

הדרת נשים בחברה הישראלית:

מדוע התעורר השיח הציבורי דווקא עכשיו?

ערב בהשתתפות

הרב עידית לב, רבנים לזכויות אדם

ד"ר מרי תותרי, מכללת אורנים

הכניסה חופשית. לפרטים: 050-5913015

מכללת הגדה השמאלית

ופעילי המחאה החברתית באשדוד

"מיני-קורס" בנושא

המחאה נגד הקפיטליזם בעולם ובישראל

עם ד"ר אפרים דויד

ההרצאה השנייה - ביום חמישי, 26 בינואר, בשעה 19:30:

"מבט השוואתי על המחאה בעולם ובישראל"

במתנ"ס ע"ש עדי עם-שלום, רחוב הרי גולן 6, רובע י"א.

הכניסה חופשית. לפרטים: 050-6863456